

уважаеми Господинъ Боже въ небесата... После идваше разбъркано повествуване за живота, колко пжти е билъ овчаръ и какъ горе, на планината, при облацитѣ, когато паселъ овцитѣ е билъ близко-близко при Него.

— Но, казваше той — и близко до Тебе, ала нѣмахъ случай да Те видя, макаръ и много да искахъ това.

После той описваше колко труденъ е станалъ живота му следъ като взели момчето му на тая „пуста война“.

— И азъ Ти се чудя — пишеше той, — чудя Ти се, православни Господинъ Боже, защо, като знаешъ всичко и стоишъ горе надъ всички, защо имъ¹ допускашъ да правятъ тия злочестини?

Следъ това споменваше се и за удавилия се, при нѣкое много голѣмо наводнение волъ — Бѣлчо, който, казваше дѣдо Иванъ, — ми бѣше като мое момче.

— И, — продължаваше да пише той, изглежда непрестанно тревоженъ отъ съмнения въ самия характеръ на своя кореспондентъ — чудя ти се Господинъ Боже, защо не си държишъ чешмитѣ на небото затворени, или ратаитѣ Ти сж вѣгърничави?

Най-после като изложи повторно своята молба за парична помощъ, той прибави за да свърши.

— Макаръ и дяволско нѣщо и само за зло да сж измислени, но тука, на земята трѣбватъ много, и азъ вѣрвамъ велики Боже, че ти нѣма да ми откажешъ.

Най-долу, следъ като помисли съсрѣдотечено, дѣдо Иванъ приписа името си, презимето и името на селото.

II

Писмото на дѣдо Ивана пжтешествува дълго